

tionen kring korset ej saknas. Såsom synes framhåller alltså auktor betydelsen av *fides quae*. Det heter (s. 27): »Att man alltså måste tro något om Gud för att kunna tro på honom, det är självklart». Inställningen mot Niebergall kommer tydligt till synes, då auktor säger, att man visserligen ej skall förbise predikans pedagogiska orientering, men att kravet på sådan inte får förskjuta själva grundprincipen, som är evangeliets framförande; skulle så ske, höjes en protest mot detta krav. Jag tvekar inte att beteckna denna bok som en av de intressantaste och på värdefulla uppslag rikaste i principiell homiletik på vårt språk under de senaste åren. Det är att hoppas, att den skall bliva läst och beaktad av alla, som hava att förkunna evangelium i vår Kyrka.

Greve *Oxenstiernas* predikosamling bär sin egenartade prägel. Ser man på formen, är denna i sin reserverade förnämitet, som dock ingalunda saknar värme, så bärig, att författaren kan taga för predikan helt främmande, ja triviala motiv upp i sin förkunnelse, utan att denna därför blir trivial. Så är t. ex. fallet med predikan på 3. sönd. i Adv. 1927, som börjar på följande, onekligen överraskande sätt: »Tänk dig, min åhörare, att du står invid ett lokomotiv eller annan stor, modern maskin». Julbönen 1927 innehåller en måhända alltför detaljerad skild-

ring av belysningen i våra bostäder. Andra exempel kunna anföras. Det anmärkningsvärda är emellertid, att denna förkunnelse trots detta undgått all vardaglighet och trivialitet. Vad som här mest intresserar, är dock den plats, som tilldelats lydnadsplikten i denna förkunnelse. Särskilt tydligt kommer lydnadsförkunnelsen till synes i avd. III: Lag och evangelium. Författaren reagerar mot den vekliga förkunnelse av nåd och frid, som han anser prägla nutida förkunnelse i alltför hög grad. Man är tacksam för denna reaktion. Det vilar något av Schartaus kärva och salta sundhet i författarens ord, hur främmande han än i andra avseenden må stå inför denne den störste predikanten i Kyrkan i vårt land. Detta reaktionära framhållande av lydnadsplikten gör författarens förkunnelse till en egenartad företeelse i svensk predikan, som ingen kan underlåta att studera, som vill känna vår nutida predikan. Var och en, som själv har att fylla en förkunnares uppgift, har även här mycket att lära.

En ny tid håller utan tvivel på att bryta in. Inom teologien ha vi redan länge sett dess särprägel. Nu börja samma drag visa sig i homiletik och förkunnelse. Det är av synnerligt intresse att konstatera, ty det visar, vilken betydelse teologien har för förkunnelsen. *Gunnar Rosendal*.

Om apostolikum och dess ingress¹.

I. Till svenskan i apostolikum.

Vår nya bibelöversättning synes lägga en liten ändring i apostolikum nära.

Som bekant har den gamla över-

sättningens »Gud Fader» utbytt mot »Gud Fadern», eller mot »Gud vår Fader» (t. ex. Gal. 1: 1, 2 o. s. v.) och som en följd därav dess »Gud

¹ Red. anmäler i båda fallen en från insändarens avvikande uppfattning.

Faders» i 1 P. 1: 2 utbytt mot »Guds Faderns» i den nya översättningen, en ändring, som tvivelsutan, om ock till synes obetydlig, är väl motiverad såsom alldeles riktig och väl också det enda rätta.

Skulle ej konsekvensen fordra, att uttrycket i 2:dra artikeln »Gud Faders» utbyttes mot »Guds Faderns» eller, med den enda riktiga svenskan tillsammans med det föregående »allsmäktig»: »den allsmäktige Gudens, Faderns»?

På samma sätt borde väl i 1:sta artikeln uttrycket »Gud Fader» utbytas mot »Gud, Fadern», eller då väl apostolikum i våra gudstjänster

bör vara ett uttryck för gudsbarnets tro på och bekännelse till sin fader, kanske ännu hellre »Gud, vår Fader», resp. »Gud, min Fader», eller markerande barnskapet kraftigare: »som vår», resp. »min Fader», så att första artikeln på verklig svenska skulle låta: »jag tror på Gud, den allsmäktige, himmelens och jordens skapare, som min Fader» (resp. »vi tro» och »vår»). Visserligen är Gud, såsom det framhållits, vår Herres, Jesu Kristi, Fader, men det som det kommer an på att bekänna, resp. kunna bekänna, är dock, att han är vår, resp. min Fader (eller fader).

II. Ett förslag till ingress till apostolikum.

Ingressen till apostolikum har som bekant vållat ganska mycket besvär, trassel m. m. dyl. Somliga vilja därför helt enkelt avskaffa den helt och hållet eller åtminstone se dess icke-användning tillåten, såsom nu är fallet.

Apostolikum bör ju tolkas evangeliskt, har det sagts. Tron bör vara evangelisk, d. v. s. evangeliets. Då blir det snarare fråga om en tro *på* Gud än en tro *om* Gud. Den »rätta tron» enligt Luthers förklaring till 3:dje artikeln är ju tron på Jesus

Kristus såsom den av Gud för vårt upptagande och bevarande i barnskapet sände frälsaren eller hur man nu vill uttrycka det. Skulle man ej kunna tänka sig en ingress sådan som denna:

»Låtom oss nu med den allmänneliga kyrkan endräktigt bekänna vår tro på Gud och den han sänt, Jesus Kristus.»

(För välljudets skull synes något böra inskjutas mellan »kyrkan» och »bekänna» och då föreslås ordet »endräkteligen».) C. Sn.

Ett genmäle och ett svar.

I.

Red. av Tidskrift för kyrkomusik och svenskt gudstjänstliv,
Stjärnorp.

Undertecknad, som är prenumerant och intresserad läsare av Eder tidning, önskade härmed göra ett vördsamt påpekande med anl. av en artikel »Kyrkomusikalisk forskning och praxis» av Doc. Carl Allan Moberg i tidningens majnummer. — Ehuru jag inser, att artikelförfattaren ensam är ansvarig i detta fall,

vore jag dock tacksam för ett redaktionellt uttalande.

Alltså! På sidan 74 står: »Smakförsämningens gift hotar den allmänna musikkulturen i Sverige vida mindre från danslokalernas jazzorkestrar än från de frikyrkliga samfundens koralböcker». — Kan detta vara författarens mening? Trots allt står man här inför tvenne till arten synnerligen skilda företeelser: dansmusik och andlig sång. Det ligger — synes det mig — en avsevärd ringaktning för den